

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. SLS-11610/2019-ERU
Č. j.: 11610-14/2019-ERU

V Ostravě dne 16. července 2020

R O Z H O D N U T Í

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava, jako správní orgán věcně příslušný podle § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů a § 52 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení vedeném pod spisovou značkou SLS-11610/2019-ERU, zahájeném na návrh společnosti BOCUS, a.s., se sídlem Ve svahu 482/5, Podolí, 147 00 Praha 4, IČO 64829707, zastoupené Mgr. Patrikem Müllerem, advokátem se sídlem Ovocný trh 573/12, 110 00 Praha 1, ve věci sporu se společností OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO 26463318, podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů,

rozhodl takto:

- I. Společnost OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO 26463318, je povinna zaplatit společnosti BOCUS, a.s., se sídlem Ve svahu 482/5, Podolí, 147 00 Praha 4, IČO 64829707,**
- částku 2.567.682,84 Kč, která představuje dlužnou částku podpory ve formě zeleného bonusu za elektřinu, kterou společnost BOCUS, a.s., se sídlem Ve svahu 482/5, Podolí, 147 00 Praha 4, IČO 64829707, vyrobila v období od 1. května 2017 do 31. března 2020,
  - zákonný úrok z prodlení se zaplacením zeleného bonusu za veškerou elektřinu vyrobenou v jednotlivých měsících výroby, tj. od 1. května 2017 do 31. března 2020, ve výši 10 % p. a. z částky 1.660.149,82 Kč ode dne 13. listopadu 2019 do zaplacení, z částky 553.383,27 Kč ode dne 1. prosince 2019 do zaplacení, z částky 165.840,35 Kč ode dne 11. dubna 2020 do zaplacení a z částky 188.309,40 Kč ode dne 13. června 2020 do zaplacení,
  - minimální částky nákladů na uplatnění pohledávky ve výši 1.200 Kč podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, ve znění pozdějších předpisů,
- vše do tří dnů od data právní moci rozhodnutí Energetického regulačního úřadu.**
- II. Společnost OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, Karlín, 186 00 Praha 8, IČO 26463318, je povinna společnosti BOCUS, a.s., se sídlem Ve svahu 482/5,**

Podolí, 147 00 Praha 4, IČO 64829707, zaplatit náhradu nákladů řízení včetně DPH ve výši 9.438 Kč, a to do tří dnů od data právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Podstata sporu a vyjádření účastníků řízení

Návrhem doručeným Energetickému regulačnímu úřadu dne 14. listopadu 2019 se společnost BOCUS, a.s., se sídlem Ve svahu 482/5, Podolí, 147 00 Praha 4, IČO 64829707 (dále též jen „navrhovatel“), zastoupená Mgr. Patrikem Müllerem, advokátem se sídlem Ovocný trh 573/12, 110 00 Praha 1, domáhala rozhodnutí sporu o vyplacení podpory, kdy konkrétně požadovala, aby Energetický regulační úřad rozhodl, že společnost OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO 264 63 318 (dále též jen „odpůrce“), je povinna zaplatit navrhovateli částku 2.213.533,09 Kč, která představuje dlužnou částku podpory ve formě zeleného bonusu za elektřinu, kterou navrhovatel vyrobil v období od 1. května 2017 do 31. srpna 2019; zákonný úrok z prodlení se zaplacením zeleného bonusu za veškerou elektřinu vyrobenou v jednotlivých měsících výroby, počínaje 1. květnem 2017; minimální částky nákladů na uplatnění pohledávky ve výši 3.600 Kč podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích a náhradu nákladů řízení (dále též jen „návrh“).

Následně navrhovatel podáním ze dne 30. dubna 2020 rozšířil svůj návrh a nově požadoval také přiznání práva na zaplacení podpory za elektřinu vyrobenou v jeho výrobně v období od 1. září 2019 do 31. března 2020. Nad rámec původního návrhu tedy navrhovatel požadoval po odpůrci zaplatit i částku 354.149,75 Kč, která představuje dlužnou částku podpory ve formě zeleného bonusu za elektřinu, kterou vyrobil v období od 1. září 2019 do 31. března 2020, společně se zákonným úrokem z prodlení.

Předmětem sporu je tedy podpora za elektřinu vyrobenou v bioplynové stanici o výkonu 0,07 MW, umístěné na adrese Orlice, 561 51 Letohrad (dále též jen „výrobná“), v období od 1. května 2017 do 31. března 2020 (dále též jen „předmětné období“), kterou odpůrce odmítl navrhovateli vyplatit.

Navrhovatel v rámci vylíčení rozhodných skutečností uvedl, že dříve, dne 15. června 2017, podal proti odpůrci návrh na zahájení správního řízení (dále též jen „původní správní řízení“), neboť odpůrce odmítl navrhovateli uhradit podporu ve formě zeleného bonusu za elektřinu vyrobenou v jeho výrobě v období od 1. listopadu 2016 do 30. dubna 2017, když se domníval, že navrhovatel provedl výměnou kogeneračních jednotek rekonstrukci/modernizaci dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o POZE“) a nárok na podporu mu tak zanikl.

Rozhodnutím ze dne 15. května 2019, č. j. 06799-35/2017-ERU (dále též jen „původní rozhodnutí Energetického regulačního úřadu“) Energetický regulační úřad vyhověl navrhovateli a uložil odpůrci povinnost dlužnou podporu zaplatit, jelikož došel k závěru, že navrhovatel neprovedl rekonstrukci/modernizaci ve smyslu ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zákona o POZE, tedy nedošlo k novému uvedení výroby do provozu a navrhovateli tak náleží právo na podporu ve výši stanovené Energetickým regulačním úřadem pro výroby uvedené do provozu do konce roku 2011.

V předmětném období vyrobil navrhovatel ve výrobně celkem 793,143 MWh elektřiny, a i přes písemnou výzvu k úhradě podpory ve formě zeleného bonusu za tuto elektřinu odpůrce podporu za tuto elektřinu nezaplatil. Jelikož odpůrce v reakci na písemnou výzvu zejména uvedl, že navrhovateli bude vyhověno jen částečně, neboť nesplňuje podmínku výlučného zaknihování akcií dle ustanovení § 4 odst. 6 písm. c) zákona o POZE a od 1. července 2019 se na něj nevztahuje výjimka z tohoto ustanovení ve smyslu ustanovení § 4 odst. 12 zákona o POZE, jelikož od tohoto data není veden v seznamu zemědělců evidovaných Ministerstvem zemědělství, navrhovatel se ve svém návrhu vyjádřil zejména k aplikaci výjimky pro zemědělské podnikatele dle ustanovení § 4 odst. 12 zákona o POZE.

Předně navrhovatel uvádí, že od původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu se nic nezměnilo, ani nedošlo k žádné změně v předmětu podnikání navrhovatele. Navrhovatel je nadále veden v evidenci zemědělského podnikatele a od zahájení výroby stále naplňuje znaky zemědělského podnikatele, což dokládá Osvědčením o zápisu do evidence zemědělského podnikatele ze dne 4. listopadu 2019.

Nově od 1. ledna 2019 pak dle vyhlášky č. 390/2015 Sb., o způsobu určení hlavního předmětu činnosti zemědělská výroba a způsobu vedení evidence seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba (dále též jen „vyhláška č. 390/2015 Sb.“), platí, že *„hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba je činnost zemědělského podnikatele, který je evidován v evidenci zemědělského podnikatele podle § 2f zákona o zemědělství, pokud se v součtu za poslední uzavřené účetní období jeho výnosy ze zemědělské výroby podílí na celkových výnosech z podnikání více než 50 % a tato skutečnost je prokázána zprávou auditora. Zprávu auditora za předchozí kalendářní rok předloží zemědělský podnikatel Ministerstvu zemědělství každoročně do 30. června.“* Splněním výše uvedeného pak výrobce ve formě akciové společnosti nemusí mít výlučně zaknihované akcie dle ustanovení § 4 odst. 6 písm. c) zákona o POZE, aby se na elektřinu vyrobenou v jeho výrobně vztahovala podpora.

Navrhovatel nicméně uvádí, že výše uvedenou podmínku není schopný splnit, neboť jeho účetní období je v souladu se zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, nepřetržitě po sobě jdoucích 12 měsících počínajících dnem 1. července a končících dnem 30. června. Navrhovateli tak není zřejmé, jak má tuto podmínku splnit, když zprávu auditora by měl odevzdat také do 30. června.

Dle navrhovatele vyhláška č. 390/2015 Sb. nezohledňuje jiné účetní období než kalendářní rok a je tak diskriminační. Vyhláška č. 390/2015 Sb. nemůže navrhovateli odebírat právo na podporu, když fakticky vše splňuje, ale procesně není schopen vyhlášku dodržet. Fakt, že v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba není veden, neznamená, že jím není. Vyhláška č. 390/2015 Sb. jako podzákoný právní předpis nemůže jít mimo hranice zákona.

Dle judikatury soudů jsou správní orgány povinny vykládat právní předpisy ústavně konformně, kdy i odpůrce je povinen vyložit daný předpis v souladu s ústavou. V tomto případě jej tedy nepoužít.

Odpůrce se k návrhu navrhovatele vyjádřil dne 17. prosince 2019, když ve svém vyjádření uvedl, že z jeho strany došlo k plnění vyplývajícího pro něj z původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu. Odpůrce respektuje původní rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, že na výrobu je třeba pohlížet jako na uvedenou do provozu v roce 2011, nicméně navrhovatel byl informován o tom, že musí provést kroky, aby mohla být podpora za další období, které nebylo předmětem původního správního řízení vyplacena, tj. provést registraci a předání výkazů v systému odpůrce. Systém odpůrce je však připraven umožnit zaregistrovat výrobu navrhovatele jako podporovanou.

Dále odpůrce uvádí, že navrhovatel se dne 30. září 2019 pokusil v systému odpůrce svoji výrobní zaregistrovat a toto mu bylo umožněno, žádost o registraci však byla odmítnuta ze strany příslušného provozovatele distribuční soustavy podle ustanovení § 7 odst. 1 vyhlášky č. 9/2016 Sb., o postupech registrace podpor u operátora trhu a provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (registrační vyhláška), ve znění pozdějších předpisů. Kladné vyjádření provozovatele distribuční soustavy je pro dokončení registrace nezbytné, jakmile bude toto dokončeno, bude navrhovateli umožněno předat údaje o výrobě. Odpůrce v tomto případě nemůže nést odpovědnost za nevyplacení podpory.

Ve vztahu k aplikaci výjimky pro zemědělské podnikatele dle ustanovení § 4 odst. 12 zákona o POZE odpůrce uvedl, že se řídí při výplatě podpory platnými právními předpisy a žádným způsobem nevstupuje do vztahu výrobce-Ministerstvo zemědělství. Ze sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 24. září 2019 uveřejněném na jeho webových stránkách vyplývá, že změna vyhlášky č. 390/2015 Sb. byla s výrobcí komunikována a v souladu s platnými předpisy je tak třeba uzavřít, že navrhovatel od 1. července 2019 nesplňuje podmínku výplaty provozní podpory.

Navrhovatel však nadále zastává názor, že vzniklá situace nemůže jít k jeho tíži, když s odkazem na původní správní řízení právě odpůrce jako operátor trhu nezákonně odstranil navrhovatelovu výrobní ze svého systému. Odpůrce sice nemá povinnost registrovat, nicméně z původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu vyplývá, že výrobní nebyla nově uvedena do provozu a šlo pouze o úpravu stávající výrobní při zachování podmínek původního data uvedení do provozu, původní registrace a nároku na podporu. Do dnešní doby nenastala u navrhovatele žádná skutečnost, která by měla vliv na jeho zákonný nárok na podporu a navrhovatel již v minulosti doložil veškeré potřebné dokumenty, jež nyní provozovatel distribuční soustavy požaduje.

Odpůrce si učinil v minulosti vlastní názor, který se ve světle původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ukázal jako nesprávný a podle kterého jednal, aniž by měl zákonný důvod, jelikož žádný zákon odpůrci nestanoví povinnost odstranit výrobní ze systému operátora trhu, pokud dojde k její opravě. Odpůrce svým konáním znemožnil navrhovateli evidovat prostřednictvím jeho systému údaje o vyrobené elektřině, a to i přesto, že je výrobní v provozu a elektřinu vyrábí v souladu se zákonem o POZE. V rámci tohoto řízení tedy navrhovatel předložil výkazy, jež nemůže předat do systému odpůrce a má za to, že právo na podporu mu nezaniklo.

Závěrem navrhovatel uvádí, že v současné době má provozovatel distribuční soustavy veškeré požadované podklady a navrhovatel pouze čeká na stanovení data pro provedení tzv. prvního paralelního připojení, což však s ohledem na původní rozhodnutí Energetického regulačního úřadu musí být pouze formální krok k tomu, aby odpůrce výrobní zaregistroval.

Odpůrce závěrem svých vyjádření uvedl, že za nemožnost registrace není zodpovědný, neboť umožňuje novou kogenerační jednotku zaregistrovat jako podporovanou, nicméně v souladu s ustanovením § 7 registrační vyhlášky je provozovatel distribuční soustavy povinen ověřit shodu údajů. K dnešnímu dni není předmětná registrace dokončena, a to z důvodu, že příslušný provozovatel distribuční soustavy odmítl ověřit údaje uvedené navrhovatelem v jeho žádosti, jelikož eviduje odlišné údaje. K dnešnímu dni byla žádost o ověření údajů v registraci předána navrhovatelem k ověření dvakrát, kdy tato byla vždy odmítnuta ze stejného důvodu: evidence třech výrobních zdrojů namísto jednoho s nutností aktualizovat smlouvu o připojení. Odpůrce tak není povinen dokončit registraci, pokud není v souladu se stavem evidovaným ze strany provozovatele distribuční soustavy.

Na základě původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu je výrobní považována za podporovanou, pro výplatu podpory je však nutné splnit zákonné podmínky

v podobě dokončení registrace a předání výkazů prostřednictvím systému operátora trhu. Navrhovatel opět žádá o nestandardní postup a výplatu podpory mimo systém odpůrce, kdy takové rozhodnutí by se odchylovalo od právních předpisů a zavedené praxe a může být zneužito v jiných případech. Odpůrce upozorňuje, že nyní se nejedná o spor o přiznání podpor, ale o plnění povinností navrhovatele a o povinnosti a pravomoci odpůrce dle zákona o POZE a registrační vyhlášky.

Před vydáním rozhodnutí ve věci samé umožnil Energetický regulační úřad účastníkům řízení písemností ze dne 21. května 2020 vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Této možnosti nebylo ze strany účastníků řízení využito.

II.

Posouzení věci

1. Pravomoc ERÚ

Příslušnost Energetického regulačního úřadu rozhodovat předmětný spor je dána § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, na základě kterého platí, že: „*V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*“ Energetický regulační úřad tak má za to, že rozhodovací kompetence v rámci tohoto sporu jsou dány ustanovením § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona, na základě kterého Energetický regulační úřad mj. rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z druhotných energetických zdrojů nebo tepla z obnovitelných zdrojů, a rovněž z ustanovení § 52 odst. 1 zákona o POZE, dle kterého rozhoduje Energetický regulační úřad spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla a ustanovení § 52 odst. 2 zákona o POZE, dle kterého Energetický regulační úřad rozhoduje další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, nebo povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle ustanovení § 51 zákona o POZE. Z výše uvedeného plyne, že v odst. 1 citovaného ustanovení zákona o POZE je obsažena velmi široce vymezená působnost Energetického regulačního úřadu, která vztahuje předmět řízení k jakémukoli sporu, týkajícímu se podpory elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla bez jakéhokoli omezení, ať např. obecným výčtem subjektů, na jejichž spor by uvedená kompetence dopadala či jinou věcnou konkretizací. V tomto ohledu bylo posouzeno, že Energetický regulační úřad je věcně příslušný rozhodovat předmětný spor mezi navrhovatelem a odpůrcem, a to na základě výše citovaných ustanovení energetického zákona a zákona o POZE, neboť se jedná o spor týkající se podpory elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla. Z užšího pohledu se jedná rovněž o spor, jehož předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené zákonem, jak uvádí odst. 2 citovaného ustanovení, když z podaného návrhu je zřejmé, že navrhovatel požaduje uhradit určitou peněžitou částku jako pohledávku vzniklou nevyplacením podpory formou zeleného bonusu na elektřinu, k jejíž úhradě je za splnění zákonných povinností jako operátor trhu ve smyslu ustanovení § 20a odst. 4 energetického zákona povinen odpůrce.

V souvislosti s projednávaným sporem lze ve vztahu k legitimaci účastníků řízení bez dalšího shledat, že navrhovatel byl v předmětném období držitelem licence na výrobu elektřiny č. 110404264, kdy tuto činnost provozoval ve výrobně umístěné na adrese Orlice 282, 561 51 Letohrad. Z důvodu prodeje předmětné výroby byla licence č. 110404264 na žádost navrhovatele ke dni 7. května 2020 zrušena.

Oproti tomu odpůrce je společností, jejímž předmětem podnikání jsou činnosti operátora trhu, které tato společnost vykonává na základě licence č. 150504700, udělené Energetickým regulačním úřadem podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) bodu 7 energetického zákona. Jednotlivé činnosti operátora trhu pak vyplývají zejména z ustanovení § 20a odst. 4 energetického zákona, kdy tento mj. vede evidenční systém vyplácení podpory, v rámci kterého výrobci elektřiny uplatňují své nároky na podporu, a je povinen hradit zelený bonus na elektřinu z obnovitelných zdrojů, druhotných zdrojů a vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a dále z ustanovení § 9 odst. 3 zákona o POZE, dle kterého platí, že pokud o to výrobce požádá, je operátor trhu povinen, na základě vyúčtování, hradit výrobci zelený bonus na elektřinu z obnovitelných zdrojů, druhotných zdrojů a vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny.

2. Posouzení práva na podporu

Po provedení listinných důkazů a po prostudování shromážděných podkladů dospěl Energetický regulační úřad k následujícím závěrům.

V rámci původního správního řízení Energetický regulační úřad dospěl k závěru, že výměnu původních tří kogeneračních jednotek za jednu novou kogenerační jednotku ve výrobně navrhovatele lze chápat jako opravu, když touto výměnou nedošlo k technickému zhodnocení výroby, které by přineslo významnější kvantitativní a kvalitativní změny a mohlo by mít za následek rekonstrukci či modernizaci podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o POZE účinného v daném období, jejichž výsledkem je nové uvedení výroby do provozu.

Datum uvedení do provozu se výměnou kogeneračních jednotek nezměnilo a na výrobu navrhovatele je tak nutno pohlížet jako na původní výrobu. Odpůrce tak měl i po provedené výměně kogeneračních jednotek, která byla posouzena jako oprava, nadále povinnost hradit podporu elektřiny vyrobené v předmětné výrobně, a to ve stejné výši jako před provedenou výměnou.

S tímto názorem se ztotožnila i Rada Energetického regulačního úřadu, když ve svém rozhodnutí ze dne 17. září 2019, č. j. 06799-43/2017-ERU uvedla, že „*V řízení bylo doloženo, že cílem jednání navrhovatele bylo pouze vyměnit původní kogenerační jednotky za kogenerační jednotku novou z důvodu jejich opotřebení a časté poruchovosti, tj. zachování funkčního stavu stávajícího zařízení. Provedenou výměnou sice došlo ke zvýšení technické úrovně části výroby, toto technické zlepšení však dle provedených důkazů nepřineslo významnější kvalitativní a kvantitativní změny, které by představovaly rekonstrukci či modernizaci ve smyslu zákona o podporovaných zdrojích energie, jež by měla vliv na datum uvedení výroby do provozu.*“

Energetický regulační úřad tak má za to, že v tomto správním řízení je postaveno na jisto, že elektřina vyrobená ve výrobně navrhovatele je podporovaná, tedy že za její výrobu navrhovateli náleží podpora. V tomto řízení se neobjevily žádné jiné skutečnosti, které by již vyslovené závěry ohledně provedení opravy výroby měnily.

Ostatně to odpůrce nepopírá, když ve svém vyjádření ze dne 17. prosince 2019 uvádí, že „*respektuje rozhodnutí ERÚ ve smyslu, že na výrobu navrhovatele je třeba pohlížet jako na výrobu uvedenou do provozu v roce 2011 a umožnit navrhovateli zaregistrovat jím zvolenou formu podpory.*“

Z vyjádření odpůrce však vyplývá, že spojuje s nesplněním povinnosti registrovat formu podpory u operátora trhu, resp. s nedokončením procesu registrace z důvodu neověření údajů provozovatelem distribuční soustavy, a následnou nemožností předat údaje o vyrobené elektřině, sankci v podobě zániku práva na podporu elektřiny vyrobené ve výrobně. Energetický regulační úřad však s tímto názorem odpůrce nesouhlasí.

Právo na podporu za vyrobenou elektřinu bylo zachováno, toto ani odpůrce nezpochybňuje, ovšem výrobce elektřiny nemá podporu uhrazenou, a to v zásadě pro nedokončení úkonů registrace v informačním systému odpůrce. Odpůrce stíhá povinnost úhrady podpory, přitom jednání odpůrce je současně důvodem neuhrané podpory za vyrobenou elektřinu.

Povinnost registrovat formu podpory stanovuje, a stejně tak v předmětném období stanovoval, zákon o POZE. Podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona o POZE má výrobce povinnost zaregistrovat prostřednictvím vykupujícího nebo povinně vykupujícího anebo přímo v systému operátora trhu zvolenou formu podpory elektřiny a její změnu. Termíny a postup pro výběr formy podpory elektřiny a její změny a postup při registraci v systému operátora trhu podle § 8 odst. 5 zákona o POZE stanoví prováděcí právní předpis.

Tímto prováděcím právním předpisem je po celou dobu předmětného období až do dnešního dne registrační vyhláška (vyhláška č. 9/2016 Sb.).

Registrační vyhláška pak v § 2 až 6 upravuje konkrétní postupy pro evidenci údajů o výrobci, výrobním zdroji a formě podpory a ve vztahu k těmto postupům stanovuje jednotlivé povinnosti jednak výrobcí, ale také operátorovi trhu.

Z vyjádření navrhovatele i odpůrce doručených v tomto správním řízení vyplývá, že navrhovatel se ihned po nabytí právní moci původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v září roku 2019 pokusil svou registraci v systému operátora trhu obnovit, požadované údaje zaregistroval a povinnosti dle registrační vyhlášky tedy splnil. O tomto není mezi účastníky řízení sporu.

Energetický regulační úřad však má za to, že ve vztahu k původnímu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu navrhovatel neměl postupovat podle § 2 až 6 registrační vyhlášky a nově registrovat celou výrobu, ale podle § 8 registrační vyhlášky měl pouze aktualizovat evidované údaje. Nicméně konečný výsledek měl být v obou případech stejný, a to registrace údajů odpovídajících skutečnému stavu výroby po provedení opravy. Na tomto musel mít zájem vedle navrhovatele i odpůrce, a měl poskytnout odpovídající součinnost k zajištění konečného výsledku, kterým je poskytování podpory za vyrobenou elektřinu a eliminaci dalšího sporu o její výplatu.

Podle § 8 registrační vyhlášky platí, že v případě, že došlo ke změně údajů evidovaných výrobcem nebo výrobcem tepla při registraci podpory, výrobce nebo výrobce tepla neprodleně aktualizuje evidované údaje v systému operátora trhu. Operátor trhu ověří aktualizované údaje postupem podle § 7 přiměřeně. Pokud výrobce nabídl elektřinu vyrobenou z obnovitelných zdrojů k výkupu povinně vykupujícímu, operátor trhu o této změně neprodleně informuje povinně vykupujícího.

V původním rozhodnutí Energetického regulačního úřadu bylo zjištěno, že výměna kogeneračních jednotek neměla za následek nové uvedení výroby do provozu. Výrobna navrhovatele jako celek tedy byla nadále považována za výrobu uvedenou do provozu v roce 2011, navrhovateli byla na výrobu elektřiny z této výroby udělena licence a navrhovatel elektřinu v této výrobně nadále vyráběl.

V souvislosti s tímto navrhovatel již dříve splnil veškeré své povinnosti vyplývající mu ze zákona o POZE a z registrační vyhlášky, když řádně registroval údaje o sobě, výrobních zdrojích a formě podpory. Za elektřinu vyrobenou ve výrobně mu odpůrce do výměny kogeneračních jednotek podporu vyplácel.

V průběhu roku 2016 navrhovatel vyměnil původní 3 kogenerační jednotky za 1 novou kogenerační jednotku, což bylo již jednou autoritativně posouzeno jako oprava. V případě, kdy

by odpůrce nepřestal navrhovateli vyplácet podporu a registraci výrobce by neukončil, navrhovatel by měl v návaznosti na tuto opravu povinnost podle § 8 registrační vyhlášky aktualizovat údaje o výrobním zdroji.

Energetický regulační úřad má za to, že i v tomto případě, kdy odpůrce po výměně kogeneračních jednotek ukončil registraci celé výrobní navrhovatele, pro co v souladu s původním rozhodnutím Energetického regulačního úřadu nebylo žádného důvodu, byl navrhovatel povinen pouze aktualizovat údaje o výrobním zdroji a nikoli registrovat celou výrobu nově. Ale z důvodu ukončení registrace odpůrce nmohl podle § 8 navrhovatel postupovat.

Výše uvedená nesrovnalost mezi postupem podle § 2 až 6 registrační vyhlášky a podle § 8 registrační vyhlášky je však v tomto případě irelevantní, jelikož problém v procesu registrace nastal až při materiálním ověření jednotlivých údajů operátorem trhu a s tím spojené informaci provozovatele distribuční soustavy podle § 7 registrační vyhlášky, jež je součástí obou výše uvedených postupů.

Podle § 7 odst. 1 registrační vyhlášky platí, že operátor trhu neprodleně informuje provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy prostřednictvím systému operátora trhu o evidenci údajů o výrobním zdroji elektřiny podle § 4.

Provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy informuje operátora trhu prostřednictvím systému operátora trhu do 4 pracovních dnů od obdržení informace podle věty první, zda se jeho údaje o identifikačních číselných kódech předávacích míst, způsobu připojení výrobního zdroje, napěťové hladině, hodnotě instalovaného výkonu výrobního zdroje a datu připojení výrobního zdroje k přenosové nebo distribuční soustavě z protokolu o prvním paralelním připojení nebo obdobném dokladu a datu instalace měřicího zařízení v předávacím místě shodují s údaji evidovanými v systému operátora trhu.

Podle § 7 odst. 2 registrační vyhlášky pak operátor trhu neprodleně po zaevidování údajů podle § 3 a 4 ověří shodu evidovaných údajů o výrobcí a výrobním zdroji elektřiny s údaji a) evidovanými v systému operátora trhu, b) v rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny nebo rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny a c) v informaci provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy podle odstavce 1.

V souladu s § 7 odst. 4 dále platí, že pokud operátor trhu zjistí, že se některé z údajů evidovaných výrobcem nebo výrobcem tepla v systému operátora trhu neshodují s údaji ověřovanými podle odstavce 2 nebo 3, není možné dokončit registraci podpory. Operátor trhu o této skutečnosti neprodleně informuje výrobce nebo výrobce tepla prostřednictvím systému operátora trhu s uvedením, o které údaje se jedná.

Jak již bylo uvedeno výše, ověření podle § 7 registrační vyhlášky je nutné i v případě, že výrobce pouze aktualizuje evidované údaje podle § 8 registrační vyhlášky. Vyhláška přitom stnaovuje, že operátor trhu postupuje podle § 7 přiměřeně.

V řízení je proto nutné zejména posoudit, zda nedokončení registrace dle § 7 registrační vyhlášky v případě neshody ověřovaných údajů má vliv na právo na podporu.

Předně Energetický regulační úřad uvádí, že ze zákona o POZE nelze dovodit, že by porušení povinnosti registrace podle § 8 zákona o POZE a na něj navazující registrační vyhlášky mělo právní význam pro vznik práva na podporu. Povinnost registrovat formu podpory není spojena se vznikem nároku na podporu, když je zřejmé, že tento zákonný nárok v době registrace formy podpory již musel existovat, když materiálně dochází pouze k registraci její formy.

Jakmile totiž výrobce registruje údaje o výrobním zdroji, uvádí i zda je tento zdroj podporovaný či nikoli, tzn. zda jsou splněny podmínky pro vznik nároku na podporu či nikoli. To, že elektřina vyrobená ve výrobě splňuje podmínky pro vznik nároku na podporu bylo potvrzeno i v původním rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, a tak k tomu ostatně přistupuje i odpůrce. Nárok na podporu elektřiny vyrobené ve výrobě navrhovatelí řádně vznikl a provedenou opravou zůstal nedotčený.

Dle Energetického regulačního úřadu je registrace formy podpory, resp. její dokončení pouze podmínkou pro další kroky směřující k výplatě podpory, kdy výrobce určuje, zda bude pobírat podporu ve formě zelených bonusů či výkupních cen apod.

Nedokončení registrace má potom dopad do navazujících postupů pro vykazování množství vyrobené elektřiny, kdy bez řádného zaregistrování formy podpory není možné údaje o vyrobené elektřině předat. Nevykazování vyrobeného množství elektřiny ovšem má zásadní právní význam pro vznik práva na podporu podle § 4 odst. 6 písm. d) zákona o POZE účinného v předmětném období. Protože v tomto případě zákon o POZE od 1. ledna 2016 výslovně upravoval a dodnes upravuje, že podpora se nevztahuje na elektřinu z obnovitelných zdrojů vyrobenou výrobcem, který nesplní některou z povinností podle § 11a odst. 1, 2, nebo 4 nebo nesplní povinnost vůči operátorovi podle § 11a odst. 6, odst. 7 písm. a), 8 nebo 9, viz níže.

Je skutečností, že registrace, resp. aktualizace evidovaných údajů nebyla dle § 7 odst. 4 registrační vyhlášky dokončena, neboť operátor trhu neověřil dle § 7 odst. 2 písm. c) registrační vyhlášky shodu evidovaných údajů o výrobním zdroji s údaji v informaci provozovatele distribuční soustavy.

Energetický regulační úřad nicméně neshledal přiléhavý argument odpůrce, že navrhovatel nemůže nárokovat podporu z toho důvodu, že provozovatel distribuční soustavy eviduje odlišné údaje a nebylo tak možné ověřit shodu těchto údajů. Nic takové zákon o POZE ani § 7 registrační vyhlášky nestanovuje. Současně je třeba zohlednit, že § 7 výslovně stavuje na přiměřené použití § 8. Není jistě účelem přiměřeného použití § 7, aby za situace, kdy výrobní navrhovatele byla autoritativně posouzená jako výrobní po opravě, s původním datem uvedením do provozu, aby výsledkem bylo neprovedení úkonů aktualizace evidovaných údajů a neuhrazení podpory. Tímto způsobem byl v důsledku neprovedení administrativních postupů popřen výsledek posouzení výrobní jako výrobní opravené s tím, že i provozovatel distribuční soustavy měl svoje evidované údaje o výrobě podle § 7 odst. 1 registrační vyhlášky upravit.

Právě za tímto účelem registrační vyhláška postupy aktualizace podle § 8 obsahuje, jinak by taková aktualizace nedávala smyslu, protože každý výrobce by v procesu ověření údajů podle § 7 nebo aktualizace podle § 8 ztroskotal na nesouladu aktuálních a dříve evidovaných údajů.

V případě neověření shody evidovaných údajů pouze dochází k tomu, že registrace nemůže být dokončena a operátor trhu o této skutečnosti neprodleně informuje výrobce prostřednictvím systému operátora trhu s uvedením, o které údaje se jedná. Je pak na výrobcu, aby učinil veškeré potřebné kroky k tomu, aby tyto údaje byly v souladu. Z vyjádření účastníků řízení pak vyplývá, že navrhovatel tyto kroky již realizuje a jedná s provozovatelem distribuční soustavy na tom, aby tento měl aktuální údaje o výrobním zdroji shodné s údaji registrovanými v systému operátora trhu. Provozovatel distribuční soustavy totiž nadále evidoval, že výrobní obsahuje 3 zdroje, tedy stav před provedením opravy.

Nad rámec výše uvedeného Energetický regulační úřad uvádí, že navrhovatel učinil v předmětném období vyrobenou elektřinu předmětem prodeje, dodal elektřinu do distribuční soustavy a zjevně zamýšlel čerpat podporu. Výsledkem je stav, že elektřina byla z obnovitelného zdroje vyrobená, závazky s jejím prodejem byly splněny, ale navrhovatel nemá

uhrazenou podporu, protože provozovatel distribuční soustavy eviduje jiné údaje o výrobním zdroji, tudíž nebyla dokončena registrace formy podpory podle § 7 zákona o POZE a nebyly vykázány hodnoty o výrobě podle § 11a zákona o POZE.

V souladu s výše uvedeným lze k této námitce shrnout, že kladné vyjádření provozovatele distribuční soustavy je nezbytné pro dokončení registrace, nicméně jeho absence neměla a nemá přímý vliv na zánik navrhovatelova práva na podporu elektřiny vyrobené ve výrobě v předmětném období. Obdobně nelze zánik práva na podporu spojit s nesplněním registrace formy podpory podle § 8 odst. 3 zákona o POZE, protože v zákoně není uvedeno žádné pravidlo, které by s takovou skutečností spojovalo zánik práva na podporu.

Energetický regulační úřad tedy shrnuje, že s nedokončením opětovné registrace formy podpory podle zákona o POZE nelze spojovat negativní následek v podobě zániku práva na podporu. Takové právní následky zákon o POZE neupravuje.

Co se týče druhé části argumentů odpůrce, že navrhovatel na podporu nemá nárok, jelikož nepředal údaje o vyrobené elektřině, Energetický regulační úřad, sděluje následující.

Od 1. ledna 2016 je v § 11a odst. 7 písm. a) zákona o POZE stanoveno, že v případě podpory elektřiny formou zelených bonusů na elektřinu je výrobce povinen předat elektronickou formou operátorovi trhu úplné a pravdivé naměřené nebo vypočtené hodnoty a další údaje v členění podle jednotlivých druhů podporovaných zdrojů a předávacích míst výroben elektřiny a jejich evidenci podle prováděcího právního předpisu a případně další doplňující informace, týkající se předávaných naměřených nebo vypočtených hodnot; způsob, rozsah a termín předání a evidence naměřených nebo vypočtených hodnot elektřiny a další údaje z podporovaných zdrojů využívajících formu podpory zeleným bonusem na elektřinu stanoví prováděcí právní předpis.

Prováděcím právním předpisem byla pro celé předmětné období vyhláška č. 145/2016 Sb., o vykazování elektřiny a tepla z podporovaných zdrojů a k provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů).

V § 4 odst. 1 vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů bylo stanoveno, že výrobce, který uplatňuje nárok na podporu, vykazuje měsíční množství elektřiny z podporovaných zdrojů pro každý výrobní zdroj elektřiny ve výkazu, jehož vzor je uveden pro obnovitelné zdroje a druhotné zdroje v příloze č. 2 k této vyhlášce a pro vysokoúčinnou kombinovanou výrobu elektřiny a tepla v příloze č. 3 k této vyhlášce.

Podle § 4 odst. 4 vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů pak výrobce elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla předává údaje uvedené ve výkazu v příloze č. 3 k této vyhlášce nejpozději do patnáctého kalendářního dne po skončení zvoleného období vykazování úspory primární energie, s výjimkou údajů uvedených ve výkazu v řádcích 1 až 7 přílohy č. 3 k této vyhlášce, které předává nejpozději do desátého kalendářního dne po skončení kalendářního měsíce, za který jsou údaje předávány.

S účinností od 28. června 2018 pak byla z tohoto ustanovení odstraněna slova „nejpozději“ a byla přidána věta „*Pokud výrobce elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla nepředá údaje z výkazu ve lhůtě podle věty první, vyúčtuje se podpora v bezprostředně následujícím vyúčtovacím termínu po předání údajů.*“

S ohledem na konstrukci právní úpravy v podobě kombinace povinnosti podle zákona a prováděcí právní úpravy je zřejmé, že k tomu, aby navrhovateli byla podpora elektřiny nakonec vyplacena, musel postupem podle vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů vykázat a předat naměřené hodnoty elektřiny prostřednictvím systému operátora trhu.

S nedodržením lhůty 15 dní po skončení zvoleného období k předání naměřených hodnot však ve vyhlášce o vykazování energie z podporovaných zdrojů nebyl spojený zánik žádného práva a nejedná se tak o propadnou lhůtu. Takový právní následek samotná vyhláška nemohla upravovat. Kdyby mělo mít nedodržení lhůty ve vyhlášce význam obdobný lhůtě prekluzivní nebo promlčecí, musel by zákon o POZE tyto právní následky výslovně vyjádřit. Protože taková úprava v zákoně chybí, jedná se v podstatě o pořádkovou lhůtu upravenou prováděcím právním předpisem, jejíž nedodržení nemá vliv na existenci zákonného práva na podporu za vyrobenou elektřinu.

Názor Energetického regulačního úřadu, že nepředání údajů nemělo za následek zánik práva na podporu následně podpořila i novelizace vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů, která s účinností od 28. června 2018 obsahuje i dovětek, že pokud výrobce nepředá údaje dle stanovené lhůty, vyúčtuje se podpora v bezprostředně následujícím termínu po předání.

V souladu s výše uvedeným tak má Energetický regulační úřad za prokázané, že podpora elektřiny vyrobené ve výrobně nepředáním údajů o této vyrobené elektřině nezanikla.

Zákonná povinnost výrobce předávat hodnoty o výrobě podle § 11a odst. 7 písm. a) zákona o POZE, účinného v předmětném období, však měla význam pro vznik práva na podporu, když zákon o POZE, ve znění účinných v předmětném období, obsahoval § 6 odst. 3, dle kterého se podpora elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla poskytuje na množství elektřiny vykázané výrobcem, a to v termínech, v rozsahu a způsobem podle prováděcího právního předpisu a dále § 6 odst. 4 písm. b), dle kterého se podpora elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla nevztahuje na elektřinu vyrobenou výrobcem elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, který nesplní některou z povinností podle § 11a odst. 3, nebo nesplní povinnost vůči operátorovi trhu podle § 11a odst. 7 písm. a).

Je tedy zřejmé, že zákon o POZE obsahoval v § 6 odst. 3 a 4 písm. b) pravidlo, podle kterého se podpora elektřiny nevztahuje na elektřinu, která se nestala předmětem oznamovací povinnosti vůči operátorovi trhu podle § 11a odst. 7 písm. a) zákona o POZE. Je ovšem opět blíže zkoumat příčinu nepředání údajů o vyrobené elektřině.

Mezi účastníky řízení není sporu, že navrhovatel údaje o vyrobené elektřině za celé předmětné období od 1. května 2017 do 31. března 2020 ve stanovené lhůtě prostřednictvím systému operátora trhu nepředal, byť se o jejich předání bez výsledku pokusil.

Navrhovatel po právní moci původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu učinil veškeré kroky potřebné k následnému vykazování údajů o vyrobené elektřině v souladu s vyhláškou o vykazování energie z podporovaných zdrojů v podobě registrace požadovaných údajů.

Předání údajů o vyrobené elektřině ale již nebylo umožněno, jelikož odpůrce neověřil registrované údaje z důvodu informace o odlišných údajích od provozovatele distribuční soustavy. Navíc v období před právní mocí původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu navrhovatel ani neměl objektivně možnost údaje o vyrobené elektřině předat, když v té době mu odpůrce registraci výroby jako podporované ani neumožňoval, jelikož mezi nimi bylo sporné, zda výměna kogeneračních jednotek měla za následek nové uvedení výroby do provozu.

Navrhovatel se dostal do neřešitelné situace, když registrace nebyla odpůrcem umožněna, což způsobilo nepředání údajů o výrobě elektřiny, a nyní odpůrce zpochybňuje právo na úhradu podpory z důvodu, že nebyla provedená registrace a nebyly předány údaje o

výrobě elektřiny, to vše za situace úspěchu v původním správním řízení o podporu v původní výši.

Jak již bylo ovšem uvedeno výše, prováděcí právní úprava obsahovala ve vyhlášce o vykazování energie z podporovaných zdrojů pro předávání údajů o výrobě v zásadě lhůty pořádkového charakteru.

Navrhovatel se ihned po právní moci původního rozhodnutí pokusil dodatečně údaje o elektřině vyrobené v období od 1. května 2017 do 31. srpna 2019 předat, resp. splnit podmínku registrace tomu předcházející, nicméně odpůrce mu to již neumožnil, neboť z jeho strany nedošlo k dokončení registrace. Odpůrce navrhovatele upozornil na neshodu mezi jím evidovanými údaji a údaji evidovanými provozovatelem distribuční soustavy a navrhovatel učinil veškeré kroky k tomu, aby byla tato neshoda odstraněna.

Navrhovatel tedy nemohl vykázat údaje o vyrobené elektřině postupem podle vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů, avšak pouze proto, že mu to bylo znemožněno administrativními postupy na straně odpůrce.

V rámci správního řízení pak navrhovatel údaje o vyrobené elektřině prokázal, když v rámci svého podání ze dne 6. března 2020 doručil ručně vyplněné Výkazy o výrobě elektřiny z obnovitelných a druhotných zdrojů za období květen 2017 až prosinec 2019 a v rámci rozšíření návrhu ze dne 30. dubna 2020 poté doručil ručně vyplněné Výkazy o výrobě elektřiny z obnovitelných a druhotných zdrojů za období leden 2020 až březen 2020.

Odpůrce tyto výkazy v rámci správního řízení nijak nerozporoval a je tak nesporné, že odpůrce již nyní má informaci o tom, jaké množství bylo ve výrobě vyrobeno a na jaké množství navrhovatel nárokuje podporu. Z výše uvedených důvodů nicméně navrhovatel nemohl předmětné výkazy dodat v rámci systému operátora trhu, jak vyžaduje vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů.

V předmětném období bylo neplnění povinnosti vykazování stíženo následkem nepřiznání podpory na vyrobenou elektřinu podle § 6 odst. 4 písm. b) zákona o POZE, když zároveň splnění § 6 odst. 3 zákona o POZE představovalo věcnou podmínku pro vznik nároku na výplatu podpory.

V tomto případě je ovšem důležité dále zkoumat, z jakých důvodů nebyla povinnost vykazování hodnot o vyrobené elektřině podle § 11a odst. 7 písm. a) zákona o POZE splněná.

Od 1. listopadu 2016 odpůrce navrhovateli přestal vyplácet podporu za vyrobenou elektřinu a zrušil jeho registraci v systému operátora trhu, a to z důvodu, že navrhovatel vyměnil původní kogenerační jednotky za novou kogenerační jednotku, což mělo dle odpůrce za následek nové uvedení do provozu, kdy pro toto období již na výrobu nebyla podpora přiznána. Až do právní moci původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, tj. do 18. září 2019 bylo o tomto mezi účastníky řízení sporu, jelikož navrhovatel tvrdil, že k novému uvedení do provozu nedošlo.

V této době tedy navrhovatel objektivně vykazovací povinnost nemohl splnit, neboť odpůrce registraci jeho výroby jako podporované zrušil a až do právní moci původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ji odmítal umožnit.

Předmětem původního správního řízení pak byla podpora za období od 1. listopadu 2016 do 30. dubna 2017, kdy po právní moci původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu tuto podporu odpůrce navrhovateli vyplatil. Za období od 1. května 2017 do 18. září 2019, tedy období, kdy se ještě vedlo původní správní řízení, nicméně odpůrce navrhovateli podporu odmítl vyplatit, a to z důvodu, že navrhovatel nezaregistroval nový výrobní zdroj a údaje o vyrobené elektřině nepředal, což potvrzuje v dokumentu s názvem Reakce na výzvu zasláná

zástupci navrhovatele dne 27. září 2019.

Navrhovatel tedy započal kroky vedoucí k registraci výrobního zdroje, avšak z důvodu na straně odpůrce mu již nebylo umožněno registraci dokončit. Podporu za elektřinu vyrobenou ve výrobě od právní moci původního rozhodnutí Energetického regulačního úřadu do 31. března 2020 tak odpůrce také nevyplatil.

Ze zjištěného stavu věci vyplývá, že navrhovatel sice neplnil v předmětném období povinnost vykazování hodnot o vyrobené elektřině, avšak nikoli z důvodu jeho laxnosti či nedbalosti, ale pouze proto, že mu odpůrcem nebylo umožněno provést odpovídající úkony podle prováděcí právní úpravy k vykazování vyrobené elektřiny za účelem uplatnění podpory, jelikož odpůrce neověřil shodu evidovaných údajů a registraci tak nedokončil.

Správní orgán má za to, že výklad § 6 odst. 4 písm. b) zákona o POZE o neexistenci práva na podporu za vyrobenou elektřinu by byl v tomto konkrétním případě neadekvátní, popírající smysl a účel zákona o POZE na podporu výroby elektřiny. Je nesporné, že navrhovatel výrobu ve sporném období provozoval, elektřinu vyrobil a dodal do distribuční soustavy.

Stejně tak by bylo zcela neadekvátní, kdyby nesplnění věcné podmínky pro výplatu podpory podle § 6 odst. 3 zákona o POZE z důvodu znemožnění jejího splnění ze strany odpůrce, bylo k tíži navrhovatele. Navrhovatel svoje zákonné povinnosti podle zákona o POZE (povinnosti podle § 6 odst. 3 ve spojení s § 11a odst. 7, § 8 odst. 3) chtěl splnit, ale toto mu nebylo umožněno. Navrhovatel, který se pokoušel splnit veškeré povinnosti vedoucí k možnosti vykazat údaje o vyrobené elektřině v systému operátora trhu, se jednáním odpůrce dostal do neřešitelné situace, kdy znemožnění dokončení registrace je nadále zásadním důvodem odmítání úhrady podpory za vyrobenou elektřinu.

Správní orgán má se zohledněním všech okolností za to, že zásadním problémem, který způsobil spor ohledně práva na podporu za vyrobenou elektřinu a její úhradu, je neumožnění navrhovateli předání hodnot o vyrobené elektřině.

Pro takový postup odpůrce přitom není podle názoru správního orgánu rozumného důvodu. Prováděcí právní úprava v registrační vyhlášce a ve vyhlášce o vykazování energie z podporovaných zdrojů sice obsahuje lhůty k provedení příslušných úkonů, ale tyto lhůty mají pouze pořádkový charakter. Současně je třeba příslušná ustanovení o registraci vykládat tak, aby se výrobcům elektřiny umožnilo jejich provedení, nikoliv naopak tato ustanovení vykládat přísně, v neprospěch výrobce. Je přitom třeba respektovat smysl těchto registračních postupů, kterým je úhrada podpory za vyrobenou elektřinu, nikoli vytváření překážek pro úhradu podpory.

Výsledkem je potom vznik sporů o úhradu podpory, přitom výrobcí svědčí řádné právo na podporu. Není, proto obhajitelný postup odpůrce, že odmítá navrhovateli vyplatit podporu za elektřinu vyrobenou ve výrobě, když navrhovatel je připraven údaje předat, avšak ne jeho zapříčiněním tyto lhůty nedodržel, neboť mu nebylo umožněno registraci dokončit.

Takový výsledek ovšem nepovažuje správní orgán za odpovídající. Vyhlášky v zásadě upravují administrativní postupy osob týkajících se výplaty podpory za vyrobenou elektřinu a teplo. Nemůže jít přitom k tíži navrhovatele, že prováděcí právní úprava ani zákon o POZE neupravují situace, kdy výrobce není objektivně schopný příslušné úkony včas provést, jelikož operátor trhu zrušil jeho registraci a následně se ukázalo, že k tomu nebyl věcně ani právně oprávněný.

Neprovedení těchto úkonů má potom potencionálně závažné následky pro existenci práva na podporu podle § 6 odst. 4 písm. b) zákona o POZE, resp. na výplatu podpory podle § 6 odst. 3 zákona o POZE.

Je proto třeba postupovat velice obezřetně a šetřit práva výrobce na podporu a její výplatu. V podstatě v tomto případě došlo k tomu, že zákonné právo výrobce na podporu a její úhradu nebylo naplněno proto, že navrhovatel nedodržel postupy podle prováděcí právní úpravy, obsahující výhradně pořádkové lhůty k provedení nezbytných úkonů, a dále proto, že vyhláškou předpokládané úkony nemohl navrhovatel úspěšně dokončit.

Právo na podporu navrhovateli bylo odpíráno mimo jiné s odkazem na to, že nedošlo k ověření údajů evidovaných navrhovatelem a provozovatelem distribuční soustavy, a z tohoto důvodu odpůrce nemohl dokončit registraci, a nemohlo tak dojít ani k předání údajů o vyrobené elektřině, když navrhovatel všechny potřebné kroky učinil a situace, ve které se ocitl je pro něj dále již neřešitelná. Odpůrce pak takový stav hodnotí v neprospěch navrhovatele a podporu nadále odmítá uhradit pro opětovné nedokončení registrace.

Takový právní následek nepovažuje správní orgán za odpovídající situaci, protože zákonný předpoklad podle § 6 odst. 2 a 4 písm. b) zákona o POZE v podobě porušení povinností podle § 11a byl způsobený nemožností potřebné úkony provést. Je proto třeba zaujmout výklad ve prospěch výrobce.

Bylo by proti smyslu a účelu zákona, aby stanovené postupy pro registraci a vykazování bránily vyplacení podpory za skutečné množství elektřiny vyrobené z podporovaných zdrojů, když základem nemožnosti splnit tyto postupy bylo prvotní jednání odpůrce, který neoprávněně zrušil registraci výroby navrhovatele.

Energetický regulační úřad proto dospěl k závěru, že nepředání údajů v systému operátora trhu nemá v tomto případě vliv ani na vznik nároku na podporu a její výplatu. V zásadě byl takový výsledek způsobený nedostatkem prováděcí právní úpravy, která výslovně neupravuje postupy pro případ, že výrobcí byla v minulosti registrace výroby zrušena, což se později prokázalo jako neoprávněné. Za takové situace je třeba příslušná § 7 a 8 registrační vyhlášky vykládat ve prospěch výrobce a umožnit provedení registračních úkonů.

Nad rámec výše uvedeného Energetický regulační úřad sděluje, že spory ohledně dokončení registrace a předání výkazů v systému operátora trhu mohou být pro tento případ již irelevantní, když navrhovateli byla dne 7. května 2020 zrušena licence na výrobu elektřiny v této výrobě a to, zda bude jeho výroba zaregistrována je pro něj již bezpředmětné. Navrhovatel tak má především zájem na tom, aby mu byla podpora za vyrobenou elektřinu, na kterou má nárok, vyplacena.

3. Další námitky odpůrce ohledně zaknihování akcií

Odpůrce dále namítal ve svých vyjádřeních, že navrhovatel nemá právo na podporu, protože nesplňuje podmínku výlučného zaknihování akcií uvedenou v § 4 odst. 6 písm. c) zákona o POZE, a od 1. července 2019 se na něj nevztahuje výjimka ve smyslu § 4 odst. 12 zákona o POZE, jelikož od tohoto data není veden v seznamu zemědělců evidovaném Ministerstvem zemědělství.

K tomu Energetický regulační úřad primárně sděluje, že navrhovatel je výrobcem elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, tudíž se na něj vztahuje § 6 zákona o POZE, nikoli § 4 zákona o POZE o podpoře elektřiny z obnovitelných zdrojů. Úprava podmínky mít zaknihované akcie je však v obou případech stejná a Energetický regulační úřad se tedy níže vypořádá i s touto námitkou.

Z vyjádření odpůrce je pak zřejmé, že se tento argument vztahuje k části předmětného období, konkr. k období od 1. července 2019 do 31. března 2020, neboť v této době nebyl navrhovatel veden v seznamu zemědělských subjektů.

Podle § 6 odst. 5 zákona o POZE platí, že podpora elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla se nevztahuje na elektřinu vyrobenou výrobcem elektřiny, který, má-li formu akciové společnosti či právní formu obdobnou akciové společnosti, nemá vydány výlučně zaknihované akcie, popřípadě, který, je-li zahraniční osobou, nepředloží čestné prohlášení o tom, které osoby jsou vlastníky akcií, jejichž souhrnná jmenovitá hodnota přesahuje 10 % základního kapitálu výrobce s uvedením zdroje, z něhož údaje o velikosti podílu akcionářů vychází.

Dle § 6 odst. 8 zákona o POZE platí, že odstavec 5 se nepoužije pro výrobce, který vyrábí elektřinu z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, jehož hlavním předmětem činnosti je zemědělská výroba. Způsob určení hlavního předmětu činnosti zemědělská výroba a způsob vedení seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba stanoví prováděcí právní předpis.

Prováděcím právním předpisem je vyhláška č. 390/2015 Sb., o způsobu určení hlavního předmětu činnosti zemědělská výroba a způsobu vedení evidence seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „vyhláška č. 390/2015 Sb.“), která od 1. ledna 2019 v § 2 stanovuje, že hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba je činnost zemědělského podnikatele, který je evidován v evidenci zemědělského podnikatele podle § 2f zákona o zemědělství, pokud se v součtu za poslední uzavřené účetní období jeho výnosy ze zemědělské výroby podílí na celkových výnosech z podnikání více než 50 % a tato skutečnost je prokázána zprávou auditora. Zprávu auditora za předchozí kalendářní rok předloží zemědělský podnikatel Ministerstvu zemědělství každoročně do 30. června.

Energetický regulační úřad má za to, že stejně jako u prováděcích právních předpisů v případě registrace a vykazování údajů o vyrobené elektřině, ani v tomto případě nemůže samotná vyhláška č. 390/2015 Sb. upravovat následek v podobě nevzniku či zániku práva na podporu.

To je možné pouze v kombinaci se zákonem o POZE, kdy tento stanovuje, že podpora se vztahuje na výrobce, který nemá zaknihované akcie v případě, že jeho hlavním předmětem činnosti je zemědělská výroba.

V rámci správního řízení však odpůrce nerozporuje skutečnost, že navrhovatel není výrobcem, jehož hlavním předmětem je zemědělská výroba, ale uvádí, že navrhovatel nemá nárok na výplatu podpory, jelikož není zapsán v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba.

Takovou podmínku však zákon o POZE ani vyhláška č. 390/2015 Sb. nestanovuje. Seznam výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba pouze eviduje zemědělské podnikatele, pokud je hlavním předmětem jejich činnosti zemědělská výroba podle § 2 vyhlášky č. 390/2015 Sb.

Odpůrce nijak nerozporuje, že by navrhovatel nebyl zemědělským podnikatelem, který je evidován v evidenci zemědělského podnikatele podle § 2f zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, či že jeho výnosy ze zemědělské výroby se v součtu za poslední uzavřené účetní období nepodílí na celkových výnosech z podnikání více než 50 %.

Neexistenci práva na podporu odpůrce vyvozuje pouze ze skutečnosti, že navrhovatel není uveden v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba, zveřejněném na internetových stránkách Ministerstva zemědělství.

S touto skutečností však nelze spojovat negativní následek v podobě zániku práva na podporu, jelikož takový následek zákon o POZE ani vyhláška č. 390/2015 Sb. neupravují. Navrhovatel není uvedený v seznamu z důvodů, které v řízení vysvětlil a nebylo by opět v souladu s účelem zákona o POZE, aby neuvedení v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba na webových stránkách mělo za následek zánik práva na podporu za situace, kdy prováděcí právní úprava není komplexní a na některé situace nereaguje.

Navrhovatel ve svém návrhu uvedl, že nebyl zapsán do seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba, neboť nebyl schopný předat do 30. června 2019 zprávu auditora, jelikož jeho účetní období není kalendářní rok, ale období od 1. července do 30. června. V jeho podnikání se ale po 30. červnu 2019 nic nezměnilo a nadále se výnosy ze zemědělské výroby podílí na jeho celkových výnosech více než 50 %.

Neuvedení navrhovatele v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba tak nebylo z důvodu, že by již nebyl výrobcem s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba, ale pouze proto, že formálně nebyl schopný toto prokázat zprávou auditora, jak požaduje vyhláška č. 390/2015 Sb.

Ostatně mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, zda je výrobce výrobcem s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba, ale pouze o tom, zda neuvedení v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba má vliv na nárok na podporu.

Energetický regulační úřad shrnuje, že z právní úpravy nevyplývá, že pouze s neuvedením výrobce v tomto seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba je spojena neexistence práva na podporu či její výplatu. Takovýto výklad jistě zákonodárce nezamýšlel a odkaz na prováděcí právní úpravu je třeba opět vykládat racionálně, za účelem podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, nikoli obráceně.

Neexistence práva na podporu je výslovně spojena se skutečností, že výrobce nemá hlavní předmět činnosti zemědělskou výrobu, tedy že jeho výnosy ze zemědělské činnosti se nepodílí na celkových výnosech výše než 50 %.

To však ve správním řízení prokázáno nebylo. Navrhovatelovy výnosy se v období od 1. července 2019 do 31. března 2020 podílely na celkových výnosech více než 50 %, což odpůrce nerozporuje, a výjimka dle ustanovení § 6 odst. 8 zákona o POZE tak byla naplněna.

I s ohledem na to, že navrhovatel již v současné době není držitelem licence na výrobu elektřiny a v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba od 1. července 2020 tak objektivně nemůže být zapsán, Energetický regulační úřad uzavírá, že neshledal důvody, jež by vedly k tomu, že navrhovatel nemá nárok na podporu za elektřinu vyrobenou ve výrobně v období od 1. července 2019 do 31. března 2020, právě z důvodu jeho neexistence v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba.

4. Posouzení výše požadavku na podporu

Co se týče částky, jež navrhovatel požaduje po odpůrci zaplatit, tedy částky ve výši 2.213.533,09 Kč, která představuje dlužnou částku podpory ve formě zeleného bonusu za elektřinu vyrobenou ve výrobně v období od 1. května 2017 do 31. srpna 2019 a částky ve výši 354.149,75 Kč, představující dlužnou částku podpory ve formě zeleného bonusu za elektřinu vyrobenou ve výrobně v období od 1. září 2019 do 31. března 2020, spolu se zákonným úrokem z prodlení, Energetický regulační úřad sděluje následující.

Navrhovatel ve svém návrhu a rozšíření návrhu uvádí tabulky s množstvím vyrobené elektřiny dle jednotlivých měsíců, výši zeleného bonusu podle příslušného cenového rozhodnutí a částku, na kterou má za dané období nárok.

K tomuto Energetický regulační úřad podotýká, že navrhovatelem uvedené naměřené hodnoty vyrobené elektřiny odpůrce nijak nerozporoval, když tyto hodnoty se shodují s hodnotami uvedenými v ručně vyplněných výkazech. S cenovým tarifem a způsobem výpočtu pak Energetický regulační úřad souhlasí, neboť je zřejmé, že navrhovatel má nárok na podporu za elektřinu vyrobenou ve výrobě ve výši stanovené Energetickým regulačním úřadem pro výroby uvedené do provozu v roce 2011. Navrhovatelem požadované částky proto považuje správní orgán za odpovídající vyrobenému množství elektřiny, nevyvolávající sporu mezi účastníky ohledně výše podpory.

Jelikož odpůrce proti těmto hodnotám a částkám nic nenamítal, Energetický regulační úřad vzal tato „shodná tvrzení účastníků řízení“ v souladu s § 141 odst. 4 věta čtvrtá zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“), za svá skutková zjištění a při posouzení požadované částky z nich vycházel.

S ohledem na výše uvedené tedy Energetický regulační úřad uzavírá, že je možno odpůrci uložit povinnost zaplatit navrhovateli částku celkově ve výši 2.567.682,84 Kč, která představuje dlužnou částku podpory ve formě zeleného bonusu za elektřinu vyrobenou ve výrobě v období od 1. května 2017 do 31. března 2020, tak jak je uvedeno ve výroku I.

III.

Náklady na uplatnění pohledávky, úroky z prodlení a náklady řízení

Navrhovatel dále ve svém návrhu požadoval, aby mu odpůrce zaplatil minimální částku nákladů na uplatnění pohledávky ve výši 3.600 Kč podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „nařízení č. 351/2013 Sb.“), a to konkrétně dle uvedení navrhovatele za „výzvy k úhradě dluhů z titulu podpory učiněné dopisem adresovaným operátorovi dne 28. listopadu 2016, návrhem na zaplacení doručeným ERÚ dne 15. června 2017 a dopisem ze dne 24. září 2019, každou po částce 1 200 Kč“.

Podle ustanovení § 3 nařízení č. 351/2013 Sb. jde-li o vzájemný závazek podnikatelů nebo je-li obsahem vzájemného závazku mezi podnikatelem a veřejným zadavatelem podle zákona upravujícího veřejné zakázky povinnost dodat zboží nebo poskytnout službu za úplatu veřejnému zadavateli, činí minimální výše nákladů spojených s uplatněním každé pohledávky 1.200 Kč.

Jak uvedl např. Krajský soud v Hradci Králové ve svém usnesení ze dne 14. března 2016, č. j. 47 Co 70/2016-21: „Přijetím uvedeného nařízení vlády Česká republika splnila svoji harmonizační povinnost a implementovala nová pravidla vyplývající ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích (dále jen „směrnice“). Důvodem pro přijetí směrnice, vyjádřenou přímo v úvodních ustanoveních byla (cit.:) finanční přitažlivost opožděné platby pro dlužníky vzhledem k nízkým nebo žádným úrokům z prodlení nebo pomalému řízení k dosažení nápravy. Evropská unie považovala za nezbytné změnit tento trend a od opožděných plateb odrazovat, a proto považovala za nezbytnou rozhodnou změnu ve prospěch kultury včasné platby včetně ustanovení, že vyloučení nároku na účtování úroků by mělo být vždy považováno za hrubě nespravedlivou smluvní podmínku nebo praxi. Součástí této změny mělo být rovněž zavedení

konkrétních ustanovení o lhůtách splatnosti a o náhradách věřitelům za vzniklé náklady a mimo jiné ustanovení o tom, že vyloučení nároku na náhradu nákladů spojených s vymáháním by mělo být považováno za hrubě nespravedlivé, neprokáže-li se něco jiného. Odrazení od opožděných plateb je nezbytné, aby věřitelé získali spravedlivou náhradu nákladů spojených s vymáháním, které jim vznikly v důsledku opožděné platby. Náklady spojené s vymáháním by měly zahrnovat rovněž náklady spojené s vymáháním administrativních nákladů a náhradu za interní náklady vzniklé v důsledku opožděné platby, pro něž by v této směrnici měla být stanovena pevná minimální částka, kterou lze kumulovat s úrokem z prodlení. Náhrada ve formě pevné částky by měla omezit administrativní a interní náklady spojené s vymáháním. O náhradě nákladů spojených s vymáháním by se mělo rozhodovat, aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy, podle nichž může soud věřiteli přiznat jakoukoli další náhradu škody, která souvisí s opožděnou platbou dlužníka. Kromě nároku na zaplacení pevné částky pokrývající interní náklady spojené s vymáháním by měl mít věřitel rovněž nárok na náhradu zbývajících nákladů spojených s vymáháním, které mu vznikly v souvislosti s opožděnou platbou dlužníka. K těmto nákladům patří zejména náklady, které věřiteli vzniknou pověřením advokáta nebo využitím služeb společnosti vymáhající pohledávky (konec cit.). ... Podle článku 6 bod 1. členské státy zajistí, že v případech, kdy má být v obchodních transakcích podle článku 3 nebo 4 zaplacen úrok z prodlení, má věřitel nárok obdržet od dlužníka alespoň pevnou částku ve výši 40 EUR. Podle bodu 2 členské státy zajistí, že pevná částka uvedená v odstavci 1 je splatná bez nutnosti upomínky a představuje náhradu vlastních nákladů věřitele spojených s vymáháním. Podle bodu 3 má věřitel nárok obdržet od dlužníka kromě pevné částky uvedené v odstavci 1 přiměřenou náhradu za veškeré náklady spojené s vymáháním, které tuto pevnou částku přesahují a které mu vznikly v souvislosti s opožděnou platbou dlužníka. Mezi tyto náklady by mohly patřit mimo jiné výdaje za pověření advokáta či za využití služeb společnosti vymáhající pohledávky.“

Tento soud dále uvedl, že: „Ze záměru vyjádřeného ve směrnici tedy vyplývá, že přiznáním práva na náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky podle nařízení vlády nemá být nahrazováno právo věřitele na náhradu nákladů právního zastoupení. Pro přiznání tohoto nároku není třeba předžalobní výzvy, neboť tyto nahrazované náklady představují zejména interní výdaje věřitele, které vznikají při kontrole dodržování smluvních závazků, např. náklady na vedení evidence pohledávek nebo náklady související s telefonickou, či písemnou urgencí dlužníka věřitelem.“

Energetický regulační úřad má s ohledem na výše uvedené za to, že navrhovateli náleží právo na minimální výši nákladů spojených s uplatněním pohledávky, bez ohledu na to, zda je nebo není přiznána náhrada nákladů řízení podle správního řádu.

Co se týče výše této minimální částky nákladů na uplatnění pohledávky, Energetický regulační úřad konstatuje, že navrhovatel má nárok na částku ve výši 1.200 Kč, tak jak uvádí § 3 nařízení č. 351/2013 Sb. Navrhovatel uplatnil u správního orgánu jednu pohledávku, tj. částku v celkové výši 2.567.682,84 Kč, která představuje dlužnou částku podpory ve formě zeleného bonusu za elektřinu vyrobenou ve výrobně v období od 1. května 2017 do 31. března 2020. Částka 1.200 Kč pak představuje náhradu administrativních a interních nákladů navrhovatele, které mu s vymáháním této pohledávky vznikly.

Energetický regulační úřad nesouhlasí s tím, že navrhovatel má nárok na částku 3.600 Kč, představující minimální částku náhrady nákladů na vymáhání pohledávky, a to za výzvy k úhradě dluhů z titulu podpory učiněné dopisem adresovaným operátorovi trhu dne 28. listopadu 2016, návrhem na zaplacení doručeným Energetickému regulačnímu úřadu dne 15. června 2017 a dopisem ze dne 24. září 2019.

Energetickému regulačnímu úřadu je známo, že první dva uvedené dokumenty se vztahují k pohledávce, kterou navrhovatel uplatňoval v původním správním řízení, nikoli v tomto správním řízení a dopis ze dne 24. září 2019 byl odpůrci zaslán zástupcem navrhovatele a je tedy úkonem advokáta, který musí být nahrazen v rámci náhrady nákladů řízení (viz níže).

Navrhovateli tak náleží pouze částka 1.200 Kč, tedy obecně náhrada za navrhovatelovy náklady s uplatněním této pohledávky výši 2.567.682,84 Kč v souladu s § 3 nařízení 351/2013 Sb.

Navrhovatel zároveň požadoval, aby mu byl vedle částky 2.567.682,84 Kč přiznán také zákonný úrok z prodlení se zaplacením zeleného bonusu za veškerou elektřinu vyrobenou v jednotlivých měsících výroby počínaje 1. květnem 2017 do 31. března 2020, od počátku prodlení do zaplacení, (s tím, že počátek prodlení se určuje podle těchto pravidel: (i) $\frac{3}{4}$ zeleného bonusu jsou splatné do 21 dnů od data, kdy měl odpůrce vystavit doklad na $\frac{3}{4}$ podpory (to je nejpozději do 15. dne po daném měsíci výroby), tedy 36. den od konce daného měsíce výroby; a (ii) zbylá $\frac{1}{4}$ zeleného bonusu je splatná do dvou měsíců následujících po skončení kalendářního čtvrtletí, jehož se týkají předané hodnoty o výrobě). Přílohou návrhu navrhovatel zaslal výpočet konkrétních částek úroků z prodlení od počátku prodlení do data podání návrhu Energetickému regulačnímu úřadu, tj. do 14. listopadu 2019.

Tento nárok vychází z § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého platí, že: „*Po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.*“ Ani jedna ze sporných stran v průběhu sporu nepředložila žádnou smlouvu, ze které by bylo zřejmé, že by se tyto smluvně dohodly na výši úroku z prodlení, a proto je nutno aplikovat zákonnou úpravu úroku z prodlení.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že odpůrci vznikla povinnost zaplatit navrhovateli částku 2.567.682,84 Kč, která představuje dlužnou částku podpory ve formě zeleného bonusu za elektřinu vyrobenou ve výrobě v období od 1. května 2017 do 31. března 2020 a je tedy v postavení dlužníka. Jestliže tedy odpůrce je v prodlení se splácením peněžitého dluhu tzv. jistiny, pak je možno ze strany navrhovatele uplatňovat nárok rovněž na úhradu úroku z prodlení.

Jak uvedla Rada Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí ze dne 17. září 2019, č. j. 06799-43/2017-ERU „*právní vztahy týkající se poskytování podpory mezi odpůrcem a výrobcí elektřiny charakterizuje soudní praxe jako vztahy subjektů nacházejících se v rovném postavení. Přesto je třeba vnímat silnější pozici odpůrce jakožto subjektu plnícího funkci administrace výplaty veřejné podpory, s čímž se pojí jednak větší míra možnosti odpůrce do právních vztahů zasáhnout (rozhodnout, zda jim veřejnou podporu vyplatí či nikoliv), ale na straně druhé i vyšší míra odpovědnosti za takové jednání. Odpůrce tak má jakožto subjekt soukromoprávního závazkového vztahu možnost odmítnout jeho plnění (neuhradit podporu za vyrobené a vykázané množství elektřiny), ale musí počítat s nesením právních následků v případě, že jeho postup nebude v souladu s právními předpisy (úroky z prodlení, náhrada škody apod.), včetně následků procesních ve smyslu unesení důkazního břemene v případném sporu o podporu výroby elektřiny.*“

Co se potom týče požadavku navrhovatele, aby úrok z prodlení byl uhrazen ode dne počátku prodlení, kdy sám ve svém návrhu uvádí, že počátek prodlení je spojen s okamžikem, kdy odpůrce měl po právu zaplatit podporu za vyrobenou elektřinu, tj. $\frac{3}{4}$ zeleného bonusu byly splatné do 21 dnů od data, kdy měl odpůrce vystavit doklad na $\frac{3}{4}$ podpory (to je nejpozději

do 15. dne po daném měsíci výroby), tedy 36. den od konce daného měsíce výroby; a zbylá ¼ zeleného bonusu byla splatná do dvou měsíců následujících po skončení kalendářního čtvrtletí, jehož se týkají předané hodnoty o výrobě, konstatuje k tomuto Energetický regulační úřad následující.

Podle § 11a odst. 7 písm. a) zákona o POZE má výrobce povinnost předat, v případě podpory elektřiny formou zelených bonusů na elektřinu, elektronickou formou operátorovi trhu úplné a pravdivé naměřené nebo vypočtené hodnoty a další údaje v členění podle jednotlivých druhů podporovaných zdrojů a předávacích míst výroben elektřiny a jejich evidenci podle prováděcího právního předpisu a případně další doplňující informace, týkající se předávaných naměřených nebo vypočtených hodnot; způsob, rozsah a termín předání a evidence naměřených nebo vypočtených hodnot elektřiny a další údaje z podporovaných zdrojů využívajících formu podpory zeleným bonusem na elektřinu stanoví prováděcí právní předpis.

Jak již bylo výše uvedeno, tímto prováděcím právním předpisem je, a v předmětném období i byla, vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů. Z § 4 odst. 1 vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů potom plyne, že výrobce, který uplatňuje nárok na podporu, vykazuje měsíční množství elektřiny z podporovaných zdrojů pro každý výrobní zdroj elektřiny ve výkazu, jehož vzor je uveden pro obnovitelné zdroje a druhotné zdroje v příloze č. 2 k této vyhlášce a pro vysokoúčinnou kombinovanou výrobu elektřiny a tepla v příloze č. 3 k této vyhlášce.

Dále v § 4 odst. 4 citované vyhlášky je uvedeno, že výrobce elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla předává údaje uvedené ve výkazu v příloze č. 3 k této vyhlášce nejpozději do patnáctého kalendářního dne po skončení zvoleného období vykazování úspory primární energie, s výjimkou údajů uvedených ve výkazu v řádcích 1 až 7 přílohy č. 3 k této vyhlášce, které předává nejpozději do desátého kalendářního dne po skončení kalendářního měsíce, za který jsou údaje předávány.

S účinností od 28. června 2018 pak byla z tohoto ustanovení odstraněna slova „nejpozději“ a byla přidána věta „*Pokud výrobce elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla nepředá údaje z výkazu ve lhůtě podle věty první, vyúčtuje se podpora v bezprostředně následujícím vyúčtovacím termínu po předání údajů.*“

Z uvedeného je zřejmé, že výrobce zpracovává v souvislosti s nárokem na podporu výkazy, které mají být předávány do patnáctého kalendářního dne po skončení kalendářního měsíce, za který jsou údaje předávány. S nedodržením lhůty k předání naměřených hodnot však není spojený zánik nároku na výplatu podpory. Jakmile navrhovatel předá naměřené hodnoty elektřiny, splní povinnost stanovenou § 11a odst. 7 písm. a) zákona o POZE a na tuto elektřinu se podpora bude vztahovat, resp. vznikne nárok na její výplatu. Až poté může dojít k vyúčtování podpory. Dle názoru Energetického regulačního úřadu je nutno takto postupovat v celém předmětném období.

K tomuto je třeba uvést, že navrhovatel prokazatelně předal příslušné údaje o elektřině vyrobené ve výrobně za měsíc květen 2017 - srpen 2019, resp. odpůrce se o těchto údajích mohl dozvědět, až dne 24. září 2019, a to prostřednictvím dopisu právního zástupce navrhovatele adresovaného odpůrci. Údaje o elektřině vyrobené v období od září 2019 do prosince 2019 předal navrhovatel prostřednictvím Energetického regulačního úřadu dne 6. března 2020 a údaje o elektřině vyrobené od 1. ledna 2020 do 31. března 2020 navrhovatel předal prostřednictvím Energetického regulačního úřadu dne až dne 30. dubna 2020.

Energetický regulační úřad nemůže souhlasit s navrhovatelem, že počátek prodlení je v době, kdy by odpůrce měl podporu zaplatit v případě, že by došlo k předání údajů ve stanovené lhůtě, když Energetický regulační úřad ani navrhovatel nemohou předvídat, zda

by skutečně k tomuto předání došlo.

Samotnou úpravu výplaty podpory pak je možno nalézt také v Obchodních podmínkách OTE, a.s. pro elektroenergetiku (dále též jen „obchodní podmínky odpůrce“), které odkazují na výše uvedený prováděcí právní předpis a které se dále věnují rovněž samotnému vyúčtování podpory, a to v ustanovení bodu 12.4.

Na základě obchodních podmínek odpůrce platí, že v případě měsíčního vyúčtování provádí operátor trhu vyúčtování jedenkrát za měsíc, a to na základě hodnot předaných výrobcem do systému operátora trhu do patnáctého kalendářního dne v měsíci následujícím po skončení měsíce, jehož se hodnoty týkají. Měsíční vyúčtování provede operátor trhu vždy do pátého pracovního dne po termínu pro předávání údajů, kdy současně zpracuje tzv. doklad o výplatě podpory. V případě, že nebudou údaje předány v řádném termínu, budou zahrnuty do následujícího měsíčního vyúčtování.

Splatnost podpory formou zelených bonusů je potom upravena v bodu 12.5 obchodních podmínek odpůrce, ze kterého se podává, že podpora bude hrazena vždy ve dvou platbách s rozdílnou splatností uvedenou na dokladu o výplatě podpory. Tři čtvrtiny částky podpory jsou splatné ve lhůtě 21 kalendářních dnů ode dne vystavení dokladu o výplatě podpory a zbývající jedna čtvrtina je splatná v pozdějším z termínů a) poslední den druhého měsíce následujícího po skončení kalendářního čtvrtletí, jehož se týkají předané hodnoty vyrobené elektřiny, b) termínu splatnosti tří čtvrtin předmětné částky.

Výše uvedený postup platil v obchodních podmínkách odpůrce účinných v době předání prvních údajů, tedy dne 24. září 2019 i v obchodních podmínkách odpůrce účinných v době předání dalších údajů, tj. dne 6. března 2020 a dne 30. dubna 2020.

Jelikož tedy navrhovatel nepředal údaje v řádném termínu, jsou tyto údaje v souladu s bodem 12.4.3.4 obchodních podmínek odpůrce zahrnuty do následujícího měsíčního vyúčtování. Při analogickém užití ustanovení týkajících se provádění vyúčtování na základě údajů předaných v řádném termínu tak byl odpůrce povinen provést vyúčtování a zpracovat doklad o výplatě podpory za elektřinu, jejíž údaje byly předány dne 24. září 2019, nejpozději do dne 22. října 2019.

Jak již bylo uvedeno výše, odpůrce nijak nerozporoval částky podpory, jež požaduje zaplatit po odpůrci a které navrhovatel uvedl ve svém návrhu a v rozšíření návrhu, když Energetický regulační úřad s těmito částkami také souhlasí. Za elektřinu vyrobenou ve výrobně v období od května 2017 do srpna 2019 náleží navrhovateli podpora celkově ve výši 2.213.533,09 Kč.

Splatnost této částky je pak nutno v souladu s obchodními podmínkami odpůrce rozdělit do dvou období, kdy její tři čtvrtiny, tedy částka zaokrouhlená na dvě desetinná místa ve výši 1.660.149,82 Kč, by měla být splatná do 12. listopadu 2019, když je nutno od posledního možného dne vystavení dokladu o vyúčtování podpory přičíst 21 dnů, a jedna čtvrtina, tedy částka zaokrouhlená na dvě desetinná místa ve výši 553.383,27 Kč, by měla být splatná dne 30. listopadu 2019, když tento den je posledním dnem druhého měsíce následujícího po skončení kalendářního čtvrtletí, jehož se týkají předané hodnoty o výrobě, když tímto bylo třetí čtvrtletí roku 2019, jelikož poslední měsíc, za který byly údaje dne 24. září 2019 předány, byl srpen roku 2019.

Stejný postup je nutný aplikovat i u údajů o elektřině vyrobené za měsíc září až prosinec 2019, jež byly předány dne 6. března 2020, prostřednictvím Energetického regulačního úřadu. Odpůrce byl povinen provést vyúčtování a zpracovat doklad o výplatě podpory nejpozději do dne 20. března 2020.

Dle množství vyrobené elektřiny činila podpora za měsíce září až prosinec 2019 částku 165 840,35 Kč. Tři čtvrtiny této částky ve výši 124.380,26 Kč měly být splatné do 10. dubna 2020 a taktéž jedna čtvrtina této částky ve výši 41.460,09 Kč by měla být splatná dne 10. dubna 2020, když tento termín je pozdější než poslední den druhého měsíce následujícího po skončení kalendářního čtvrtletí, jehož se týkají předané hodnoty o výrobě.

Stejný postup je Energetický regulační úřad aplikoval i u údajů o elektřině vyrobené za leden až březen 2020, jež byly předány dne 30. dubna 2020, prostřednictvím Energetického regulačního úřadu. Odpůrce byl povinen provést vyúčtování a zpracovat doklad o výplatě podpory nejpozději do dne 22. května 2020.

Dle množství vyrobené elektřiny činila podpora za měsíce leden až březen 2020 částku 188 309,40 Kč. Tři čtvrtiny této částky ve výši 141.232,05 Kč měly být splatné do 12. června 2020 a taktéž jedna čtvrtina této částky ve výši 47.077,35 Kč by měla být splatná dne 12. června 2020, když tento termín je pozdější než poslední den druhého měsíce následujícího po skončení kalendářního čtvrtletí, jehož se týkají předané hodnoty o výrobě.

Závěrem je ještě nutné uvést, že z § 2 nařízení č. 351/2013 Sb. vyplývá, že: „*Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.*“ Pro prodlení vzniklé v období od 1. července 2019 do 30. června 2020 tak výše zákonných úroků z prodlení činí 10 %.

V souladu s výše uvedeným je tak možno shrnout, že navrhovatel je oprávněn požadovat úrok z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 1.660.149,82 Kč jdoucím ode dne 13. listopadu 2019, z částky 553.383,27 Kč jdoucím ode dne 1. prosince 2019, z částky 165.840,35 Kč jdoucím ode dne 11. dubna 2020 a z částky 188.309,40 Kč jdoucím ode dne 13. června 2020.

Navrhovatel zároveň v rámci sporného správního řízení požadoval, aby mu odpůrce uhradil náhradu nákladů správního řízení. Dle obecné úpravy obsažené v § 79 odst. 1 správního řádu jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování. Podle § 141 odst. 11 správního řádu potom platí, že „*Ve sporném řízení přizná správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.*“

Jak již bylo uvedeno výše ve výroku I. a také v odůvodnění tohoto rozhodnutí, navrhovateli přísluší právo na výplatu podpory za elektřinu vyrobenou výrobně navrhovatele, resp. odpůrci náleží povinnost tuto podporu vyplatit a navrhovatel tak byl v merituu věci úspěšný. Dle mínění Energetického regulačního úřadu je tak možno navrhovateli přiznat plnou náhradu nákladů řízení. Co se týče výše této náhrady, navrhovatel své náklady žádným způsobem nevyšetřil a nedoložil, a proto Energetický regulační úřad přistoupil k jejich vyčíslení sám.

Problematiku nákladů řízení, jejichž náhrada se přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu upravuje vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Z § 141 odst. 11 správního řádu pak vyplývá, že přiznat je možno náhradu pouze takových nákladů, které

byly potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva, tedy takové, které účastník řízení musel v souvislosti se správním řízením vynaložit, aby mohl úspěšně hájit svoji právní pozici v řízení.

Energetický regulační úřad tak s ohledem na výše uvedené přiznal podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 10 odst. 1 a § 7 bodu 3 advokátního tarifu odměnu za 6 úkonů právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení, výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem předcházející návrhu ve věci samé, podání návrhu na zahájení, rozšíření návrhu a 2x písemné podání k replikám odpůrce (podání ze dne 6. března 2020 a 24. dubna 2020) ve výši 6.000 Kč (tedy 1.000 Kč za úkon). Dále Energetický regulační úřad přiznal zástupci navrhovatele režijní paušál za šest úkonů právní služby ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 1.800 Kč (tj. 6 x 300 Kč). Celkově tak náleží za právní zastoupení navrhovatele odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 7.800 Kč, zvýšeno o částku 1.638 Kč, připadající na DPH ve výši 21 %, jehož je zástupce navrhovatele, resp. daná advokátní kancelář, plátcem, celkem tedy 9.438 Kč.

Energetický regulační úřad rozhodl o tom, že je odpůrce povinen uhradit uvedené náklady řízení ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí. Jelikož správní řád konkrétně nestanoví lhůtu, která má být v rozhodnutí k plnění povinnosti stanovena, bylo přihlédnuto k právní úpravě uvedené v § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dle které „*Uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku nebo, jde-li o vyklizení bytu, do patnácti dnů od právní moci rozsudku; soud může určit lhůtu delší nebo stanovit, že peněžité plnění se může stát ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí.*“ S ohledem na uvedené, výši nákladů a povahu povinného subjektu se tato lhůta jeví jako naprosto přiměřená.

Závěrem je možno shrnout, že správním orgánem bylo dostatečně prokázáno, že navrhovateli s ohledem na zákonnou úpravu vznikl nárok na úhradu nákladů řízení, a to v plné výši, neboť bylo vyhověno petitu navrhovatele.

III.

Závěr

Sporné správní řízení je ovládáno zásadou dispoziční, přičemž hlavní odpovědnost za tvrzení a prokázání skutkového stavu leží na jeho účastnících, kteří mají určité procesní povinnosti, především v podobě tzv. břemena tvrzení a břemena důkazního. Při rozdělení důkazního břemene není možné vycházet jen z toho, kdo je navrhovatelem, neboť konkrétně v tomto případě byl odpůrce ve značné výhodě, protože jako administrátor systému pro vyplácení podpory podporovaných zdrojů energie registraci v tomto systému v roce 2016 neoprávněně zrušil a navrhovatel se nyní musel s tímto v zákoně o POZE neupravené situaci vypořádat.

V rámci tohoto sporu byl stěžejní zejména výklad právních předpisů vztahujících se otázce, zda má nedokončení registrace v systému operátora trhu a nepředání údajů o vyrobené elektřině v tomto systému vliv na vznik nároku na podporu elektřiny, resp. na jeho zánik, za situace, když navrhovatel veškeré potřebné kroky učinil a nedokončení registrace bylo způsobeno odpůrcem, který neověřil údaje evidované navrhovatelem a provozovatelem distribuční soustavy.

Energetický regulační úřad zaujal právní výklad právní úpravy a dospěl k názoru, že nárok navrhovatele na podporu za elektřinu vyrobenou ve výrobě v období od 1. května 2017 do 31. března 2020 vznikl a následně nenastala žádná skutečnost, která by zapříčinila jeho zánik. Odpůrce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal opak.

Závěrem tedy Energetický regulační úřad konstatuje, že po posouzení jednotlivých vyjádření a podkladů zařazených do spisové dokumentace, současně s posouzením registrační vyhlášky, vyhlášky o vykazování energie z podporovaných zdrojů a vyhlášky č. 390/2015 Sb. ve vztahu k energetickému zákonu a zákonu o POZE účinných v předmětném období, dospěl k závěru, že návrhu navrhovatele je možno vyhovět. Energetický regulační úřad proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

Podle § 141 odst. 4 správního řádu platí, že: „*Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*“.

V průběhu řízení byly provedeny důkazy zejména jednotlivými vyjádřeními navrhovatele i odpůrce včetně poskytnutých příloh (blíže viz výše), a to zejména původním rozhodnutím, výkazy o výrobě elektřiny z obnovitelných a druhotných zdrojů za předmětné období vyplněnými ručně a e-mailovou komunikací mezi navrhovatelem a odpůrcem.

Energetický regulační úřad vzal za svá skutková zjištění také shodná tvrzení účastníků řízení či skutečnosti známé mu z úřední činnosti. Podklady shromážděné v rámci tohoto správního řízení tak Energetický regulační úřad považuje za postačující pro zjištění stavu věci. Energetický regulační úřad se rovněž domnívá, že se dostatečně vypořádal s námitkami a tvrzeními jednotlivých stran sporu.

V daném případě bylo prokázáno a odůvodněno, že navrhovatel má právo na podporu za elektřinu vyrobenou ve výrobě v období od 1. května 2017 do 31. března 2020 ve výši 2.567.682,84 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení.

Podle § 141 odst. 7 správního řádu platí, že rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhová, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne. Energetický regulační úřad s ohledem na odůvodnění tohoto rozhodnutí rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Mgr. Renáta Hovůrková
oprávněná úřední osoba
oddělení sporných a schvalovacích řízení

Rozdělovník:

společnost BOCUS, a.s. prostřednictvím Mgr. Patrika Müllera
společnost OTE, a. s.